

Uppenbarelseboken 14:9-11

Denna text har en del människor problem med då det verkar som att de som tillber vilddjuret och dess bild skall plågas i evigheternas evigheter. Men redan här i början bör det betonas att *aión* i denna text inte nödvändigtvis måste betyda ”evig”, utan kan istället stå för en odefinierad tidsperiod, kort eller lång (se under *Aión & aiónios*):

*“En annan ängel, den tredje, följde dem och sade med stark röst: ‘Den som tillber vilddjuret och dess bild och tar dess märke på sin panna eller sin hand, han skall själv få dricka av Guds vredes vin, som oblandat hälls i Guds vredes bägare. Han kommer att plågas i eld och svavel inför de heliga änglarna och inför Lammet. **Röken från deras plåga stiger upp i evigheternas [aión (pl.)] evigheter [aión (pl.)]. De har ingen ro eller vila vare sig dag eller natt, dessa som tillber vilddjuret och dess bild och tar emot märket med dess namn.**”*

Här står faktiskt inte att dessa människor skall plågas i evigheternas evigheter, men däremot står det att *röken* från deras plåga skall stiga upp i all evighet. Och vad är skillnaden kanske många undrar? Rök som stiger uppåt utgör i Bibeln en symbolisk bild på något Gud har för avsikt att komma ihåg. Förståelsen av texten ovan blir därför att Gud aldrig kommer att glömma dessa människors plåga. Att dessa inte får någon “*ro eller vila vare sig dag eller natt*” betyder inte att de kommer att ha det så i all evighet, utan endast så länge de är vid liv. Låt oss jämföra denna händelse med Guds domsord över Edom i Gamla testamentet:

*“Detta är en HERRENS hämnedag, ett vedergällningens år, då han utför Sions sak. Då bliva Edoms bäckar förvandlade till tjära och dess jord till svavel; ja, dess land bliver förbytt i brinnande tjära. **Varken natt eller dag skall den branden slockna, evinnerligen skall röken därav stiga upp.** Från släkte till släkte skall landet ligga öde, aldrig i evighet skall någon gå där fram ... Av dess ädlingar skola **inga finnas kvar där, som kunna utropa någon till konung; och alla dess furstar få en ände.**”¹ (1917)*

Även om människorna i Edom dog som en följd av Guds hämnd fortsatte ändå röken att stiga upp inför Gud (till åminnelse). Trots att det står “*varken natt eller dag*” skall branden slockna, slocknade den ändå till slut. Vid en jämförelse mellan denna text och den föregående ser vi samma typ av ord, nämligen “*vare sig dag eller natt*” kommer de att få någon ro. Att något inte upphör “*vare sig dag eller natt*” måste inte vara liktydigt med att det består i evighet. Förutom det faktum att branden faktiskt slocknade i Edom och att den bokstavliga röken inte längre stiger upp, finns det inget i texten som antyder att människorna plågades lika länge som röken steg upp. Istället står det att “*alla dess furstar få en ände*”.

Vi skall även se på några andra texter som visar att rök som stiger upp utgör en symbol för ihågkommelse. I Apostlagärningarna kan vi läsa om hur en Guds ängel sade till officeren Kornelius att, “*dina böner och dina gåvor har stigit upp till Gud som ett offer han kommer ihåg*”.² Bönerna som steg upp till Gud var därmed något Han kom ihåg. En annan intressant aspekt av detta är att

¹ Jes. 34:8-12

² Apg. 10:4

ängeln kom till Kornelius omkring nionde timmen, vilket var tiden för aftonens rökoffer. Rökoffer är enligt Bibeln en bild på de heligas böner, vilket vi kan se i följande verser:

*“Låt min **bön** gälla inför dig som ett **rökoffer**, mina lyfta händer som ett aftnoffer.”*³

*“Och **röken** från rökelsen tillsammans med de heligas **böner** steg från ängelns hand upp inför **Gud**.”*⁴

På samma sätt som röken (bönerna) här steg upp inför Gud, skall även röken från människornas plågor en dag stiga upp inför Gud. I båda fallen symboliserar röken det *“han kommer ihåg”*.

³ Ps. 141:2

⁴ Upp. 8:4